

אנשים

„נמאס לנו לעבוד במקום שבו הלוקח תמיד צודק.“

מפקד אחר של מחוז מישטרת, ניצב משה מירון, מפקד מחוז תל-אביב, הניב בבדיחה מרה כאשר שמע כי הסטודנט המגויס למישר טרה, יורם רבין, נהרג מד פליטת כדור, כעת ששמר בד ערב יום-הכיפורים על ביתו של שרתחוף משה דיין, בעוד דיין נמצא בושגטון: „תמיד כשקורים אסונות וכשי יש הללים, מצליח דיין לא להיות נוכח במקום.“

יושבראש סיעת המערך בכנסת, משה שחר, גילה שבוע ישעבר כי שני חברי

בכנסת. שחל העמיד את השו" אל על דיוק הדברים ואמר: „אני מתרגש רק כאשר אני נואם בפני כנסת מלאה. אני רגיל לנאום בפני כנסת ריקה מאדם, וקרה לי אפילו שהער ליתי הצעת-חוק, ובאולם היו רק יושבראש הישיבה ואני.“

כאשר באו מפגינים מ שכונת מירחיתלפיות לביתו של ראש עיריית ירושלים, דרי קולק, במוצאי יום-הכיפורים, הם קיוו למצוא את קולק ישן ולהעיר אותו, משום שהשעה היתה אחרי חצות. להפתעתם קיבל אותם קולק בחיוך ואמר להם: „אני מוכן לישבת אתכם עד חמש בבוקר, אז אני צריך

רפאל איתן

ערב יום הכיפורים השתתף הרמטכ"ל רפאל (רפול) איתן במיבצע התרמט"ד שנערך במחנה מטכ"ל בתל-אביב. דובר צה"ל הזמין את צלם העיתונות מיכאל פרידן לכסות את תרומת הדם של הרמטכ"ל. מייד אחרי שהסתיימו הצילומים דרש הרמטכ"ל לראות את התמונות לפני שתופצה לעיתונים. בין התמונות היתה אחת שבה נראה הרמטכ"ל קופץ, כאילו בבהלה, מן המיטה עליה שכב כדי לתרום את הדם. התמונה נפטלה לפירסום על-ידי רפול, שהירשה לצלם להפיץ רק תמונה זו, שבה הוא נראה מחייך ומאושר, למרות המחט שבזרועו.

התשובה היתה: „כל אחד מס" פר את הסיפור הזה.“

לאחרונה יצא ח"כ אגור דתי-ישראלי לעקב גרוס בהתר קפה חריפה על תמונות-התוער בה, המופיעות לרבריו, בעיתור ניס, בחוברות ובפירסומי-חר צות. היתה זה בישיבת ועדת חוקה-חוקי-מישפט של הכנר סת. גרוס תיאר בצורה פלס-טית את חומרי-התועבה, וגרם לכמה מחברי הוועדה להסמיק. כאשר נשאל מהיכן הוא, אדם דתי, יודע כליכך הרבה פרי-טים על פירסומי-התועבה הל-לו השיב: „אני התעמקתי בהם.“

כאשר הוגשה רשימת המערך לבחירות לעיריית חי, פה, אמר מזכיר מועצת פועלי-חיפה, ומי שהיה חבר-כנסת, משה רטמן: „אני מקווה כי המועמד שלנו, אריה גור, ל, יזכה בבחירות, ואז נוכל לשתות לחיים.“ השיב לו מזי כיר מהזו חיפה של מפלגת העבודה, אורי אנבי: „גם אם גוראל יפסיד, אתה תשתה לחגיד ישעשית זאת ובגלל ה-צער.“

נראה כי לפחות אדם אחד במדינה מאמין כי אש"ר ידלין יקבל בקרוב הגישה. חברתו של ידלין, עורכת הדין טליה (טלי) ליבני, החלה לאחרונה משפצת את דירתם המשותפת שברחוב הזהיאו בתל-אביב, במטרה להכניסה ל-קבלת-פנים ליחידין כאשר יש-חזרר מבית-הכלא.

מי שהיה עוזרו של שר-המישפטים, יחיאל (חיליק) גולטמן, מכתוב כימים אלה ממורמר. גוטמן נאלץ לעזוב את משרתו במישרד-המישפ-טים אחרי חילופי-השילטון, ביגלל יחס של אי-אמון אליו מצד שר-המישפטים שמואל תמור, אך התנהג בהכבחותו של ראש עיריית ירושלים, טדי קולק, כי יוצב במקום ריאלי ברשימתו של קולק לעירייה. בשבוע שעבר, כאשר הציג קולק את הרשימה, התברר כי גוטמן נמצא בניקום ה-17, מקום לא ריאלי גם בחלומות הנורודים ביותר של קולק עצ-מו.

לפחות כמו ארץ-ישראל, לכן החליטה להשקיע כסף רב בסידור. לשם כך היא פנתה ליותר מ-עשרה סיידים, ביקשה מהם הצעות-כתוב והמלצות. בסופו של דבר קיבלה דווקא את ה-הצעה היקרה ביותר.

ח"כ חרות מאיר כהן אינו אוהב את תל-אביב. כי פטריוט חיפאי הוא נמנע עד כמה שאפשר מלנסוע לעיר ה-גדולה. בשבוע שעבר קיבל כהן חיזוק נוסף לשינאתו זו. הוא החנה את מכוניתו במקום האסור להניח בתל-אביב והוא נגררה. כהן התלונן לפני ה-איש, המשחרר מכוניות בחניון שאליו מתבאת המכונית: „אדוני, חניתי רק חמש דקות, למח גרחתם לי את המכונית?״

האוסרים עליהם לשוחח עם עיתונאים ישראליים המגיעים לארצות-ישראל הם משרתים. לגבי שיחות והאיונות לעיתור נאים זרים, נתון החבר להחלטת השגריר. לביא גם הורה למישר רדו בירושלים לטלפן אליו לי-אמריקה פעמיים ביום, ולדווח לו על כל פנייה של עיתונאי ישראלי, אפילו אם היא פנייה של מהיכך.

מי שהיה שגריר ישראל באומות-המאוחדות, האלוף (מיל.) חיים (ויזאן) הר-צוג, מכר את ביתו בצהלה ורש וילה בהצלחה-פחות. אשתו של הרצוג, אורה, שי-היתה יושבת-ראש הוועדה ל-ארץ-ישראל יפה, החליטה כי הבית שלה צריך להיות יפה

אתי וייס

מי שהיתה מבכירות הדוגמניות בארץ, כשי נודעה עוד בשמה שלפני הנישואין, אתי בר זאב, לא ויתרה על עולם האופנה לגמרי, למרות שכיום היא כבר אם לשתי בנות. אתי, הנשואה לאיש-העסקים החיפאי משה ווייס, החליטה לפתוח לה עסק משל עצמה, שיהיה קשור בעולם האופנה. היא החלה נוסעת מדי חודש לאיטליה ומביאה משם „שמאטעס“, אותם היא מוכרת לחנויות ולבוטיקים בארץ. ההצלחה האירה פנים לאתי, המצליחה למכור את המלאי הגדול שהיא מביאה מדי חודש בתוך יומיים מרגע נחיתה בממל התעופה בן-גוריון, והיא מוצפת הזמנות. עתה מתכוונת וייס לפתח את העסק שלה, שמחזורו מגיע למאות אלפי לירות ולנסוע — אחת לשבוע — ליום אחד לאיטליה, כדי שתוכל לספק את הביקוש העצום לשמאטעס.

לצאת לעבודה. לשלוות-רוחו של קולק לא הופרעה גם כשי המפגינים החלו צועקים לו: „מצא! מצא!“ בהתכוונם לי ירבו של קולק בבחירות. מועי מדי-הליכוד יהושע מצא. קולק ענה להם בשלוות-נפש: „אם מצא היה ראשי-עיר, לא היה לכם חשמל בכלל, ולא רק משך כמה ישעות.“ הפגנת תושבי מירחיתלפיות באה מי שום שורם-החשמל וכשכונתם נותק באמצע שיחוד הסרט הגנ של פנצי קונטיני.

כנסת מהליכוד פנו אליו בי הצעה שתמערך יצביע נגד ה-ממשלה בדיון על הסכם קמפי-דיוויד, וכי בעזרת המערך תיפול הממשלה. אולם שחל התרגש מההצעה הזאת עד כדי כך, וישאשר חזר בערב לביתו והרגיש כאבים בחזה, היה משוכנע כי לקה בהתקף-לב. הוא הבהל לבית-החולים רמב"ם בחיפה, ושם קבעו ה-רופאים כי אין זה התקף-לב וכי שחל סובל מעייפות. מ-מתחות רבה ומעישון-יתר, „במה שנוגע אלינו“, אמרו לו הרופאים „אתה יכול מחר לי-התניס ליחידה קרבת.“

אגב, בערב ראינות ש-בו השתתף שחל, בקיבוץ אד-מית, הוא נשאל מדוע הוא כל-כך מתרגש כאשר הוא נואם

טובה פלדשו

מי שגילמה את תפקיד הלנה סלומר, בה אהובתו של רוזי וייס, בסידרת הטלוויזיה השואה, הפכה מאז הקרנת הסרט עובדת חשובה ביותר של המגביה היהודית המאוחדת, מופיעה בהרצאות על נושאי השואה, וזכה בהצלחה מרובה ומצליחה להתרנס סכומים ניכרים לקופת המגביה. כפרס על הצלחתה החליטו ראשי המגביה להעניק לה טיול בישראל, הארץ שעליה חלמה בעת שגילמה את הציונית הציונית הלנה. טובה עומדת להגיע בשבועות הקרובים לארץ, ובין השאר תתקבל על-ידי ראשי-הממשלה מנחם בגין, אשר ביקש לפגשה.